

Voorwoord

De verhalen in deze biografie geven een prachtig beeld van de mens die zichzelf eigenlijk allemaal zijn en wat we ieder op eigen wijze proberen in te vullen. Op weg naar een hoger doel; waar we van alles op ons pad tegenkomen en steeds weer de moed en kracht moeten opbrengen om het ware, het goede te doen. Dat is de geschiedenis van Rob Roozemonde om wie het in dit boek gaat.

Goed beschouwd waren het in feite de vrouwen in zijn leven die de belangrijkste personen waren.

Zijn geboorte in 1950 was niet wereldschokkend maar voor zijn ouders was hij meer dan de moeite waard. In het dorp waar hij geboren werd, bracht hij ook zijn kinderjaren door. Hij had er gelachen en gehuild; was er gevallen en weer opgestaan.

Ik kende hem al vanuit die tijd en kwam onlangs, na vijftien jaar, weer met hem in gesprek. Het werd een bijzonder gesprek over zijn bewogen leven en vooral over de liefdes daarin, die hem tot twee keer toe deden besluiten er weer een eigen huishouding op na te gaan houden.

Ooit had hij voor zichzelf heimelijk een dagboekje bijgehouden. Na lang aandringen mocht ik het lezen. Het handelde in grote lijnen over het adagium “wie gun ik mijn genen” en geleende intieme momenten. Als je in het verhaal alleen daar naar zou kijken zou het misschien zelfs kunnen overkomen als “Zwaan kleef aan” voor zijn vrouwen, maar het bevatte daarnaast nog zoveel grappige, spannende en intrigerende avonturen. Hij schreef het met de nodige zelfspot, soms in detail en veelvuldig met alles erop en eraan, maar in ieder geval met passie, humor en vooral respect naar vrouwen en nooit en te nimmer met een verkeerde

intentie. Hij hield van zijn vrouwen. Elke dag weer opnieuw. Er kleefde zoveel liefde aan hem. Uiteindelijk gaat het in feite om het verhaal achter de intieme momenten. Quote van Rob: Liefde geven en ontvangen is beslist geen geringe opdracht in dit leven.

De auteur

Over de hoofdpersoon

In elk kind dat in liefde geboren wordt, begint de wereld opnieuw en hoor je een symfonie uit een verloren paradijs. Je voelt de vreugde over het leven in alle facetten.

Op alle momenten in een etmaal laten ontelbare vrouwen overal ter wereld dit mooie en meest wonderlijke van de mensheid plaatsvinden. De andere kant hiervan is dat er voor elk mens onherroepelijk het moment komt dat hij of zij ophoudt met ademhalen, verschrompelt en uiteindelijk tot stof wederkeert.

Rob Roozemonst hoorde mensen weleens zeggen dat ze bang waren voor de dood. Hij vond juist dat je bang moest zijn dat je leven nooit zou beginnen. Want, zo redeneerde hij in zijn soms wonderlijke taalgebruik, daarvoor ligt de tijd waarin je het bestaan moet vieren, je soms lelijk op of uit je plaat gaat en je je voortplant. De heftigheid daarvan hangt af van veel uiteenlopende omstandigheden. Factoren die je wel of niet kunt beïnvloeden, zoals het gezin waarin je ter wereld komt. Word je met een gouden lepel in de broodmolen geboren of in een aftandse kribbe? Ben je mannelijk of vrouwelijk, gezegend met een goede gezondheid, intelligentie of ontbreken er een paar essentiële ingrediënten in je grijze massa? Ga je snel bij de pakken neerzitten of grijp je kordaat de strijdbijl? Maar ook met wie je omgaat, of je gaat studeren en wat je precies wil in het leven.

Als je het geluk hebt, de juiste mentaliteit bezit en je ook nog eens het lef hebt af te dalen tot de krochten van je bestaan om daar te zoeken tussen de bossen stekelige zeeanemonen en vraatzuchtige bullebakken naar de essentiële bestanddelen van het leven, dan kan er zomaar een moment komen dat je het ineens beter snapt. Een begrip dat in ieder geval gedurende zijn marsroute

door de jungle van het leven wel heeft plaatsgevonden, ook al was dat pas ruim na zijn vijftigste. Beter laat dan nooit. Maar prijs de dag niet voor het avond is, want er kan zomaar een stadsbus van links komen.

Gewone problemen had hij nooit lang, die loste hij gewoon op. Ongewone kwesties waren er genoeg en vaak wist hij niet wat hij ermee aan moest. Verantwoordelijkheid nam hij meestal wel, maar meer dan eens ook niet. Hij was zich in ieder geval altijd bewust van wat er om hem heen gebeurde. Wel dacht hij als jongen soms al heel diep na over de dingen van het leven. Misschien wel veroorzaakt doordat bij hem niet alles vanzelfsprekend verliep. Dingen waar andere kinderen totaal geen aandacht voor hadden, interesseerden hem wel.

Van huis uit was hij kerkelijk opgevoed. Zijn ouders waren vrome mensen die oprecht en met blijdschap hun geloof beleden. In eerste instantie nam hij dat van hen over, maar na zijn militaire diensttijd nam hij daar gaandeweg meer afstand van. Hij had niet zozeer iets tegen het geloof op zich, meer tegen de uitwassen daarvan. Dat waren voor hem de duistere schaduwen in de marge van de samenleving. Hij zag zich meer als een agnost. Is er een God, bewijs het. Is het de evolutie, bewijs het. Zijn lijflied werd daardoor “Imagine” van John Lennon. Die man was volgens hem zijn tijd ver vooruit.

De wijsheid van het leven had hem geleerd dat de grote mate van vrijheid en tolerantie die burgers wordt gegund, weleens over de rand gaat; volgens hem zijn we daarmee op drijfzand terecht gekomen en als gevolg daarvan, segregatie tussen bevolkingsgroepen op de loer ligt. Als hij goed naar de samenleving probeerde te kijken zag hij dat ook gebeuren en ervoer hij vaak de onbalans.

‘Met verkeerde intenties handelende personen maken daar misbruik van en onze krampachtig in stand gehouden rechtsorde is daar soms niet meer tegen opgewassen. Daardoor

dreigen verkeerde elementen de vrije hand te krijgen die misbruik maken van de democratie.’ Zo zag hij dat.

Hij zei: ‘Het nare van “de algemene normafwijkende medemens” is dat mensen van goede wil en een gangbare sociale instelling, zich altijd naar hen moeten schikken. Het is nooit andersom. Als doorsnee mens moet je je altijd aanpassen aan de een of andere afwijkende keuze van de ander, en niet die ander aan het “normale”. Soms moet je eerst nadenken voor je gaat lachen.’

Hij houdt van mensen in het algemeen, maar heeft een hartgrondige afkeer van mensen die geweld, extremisme, crimineel gedrag of andere verschijningsvormen van nihilisme vertonen of exploiteren. Gelukkig zijn er ook genoeg leuke dingen te beleven. Hij houdt van lol maken, van het leven en in het bijzonder van vrouwen. Deze laatsten heeft hij hoog staan omdat hij hen over het algemeen een betere soort mens vindt dan mannen. Zeker, hij houdt ook van lekker gezellig lachen en ouwehoeren met vrienden, over sport, over zijn passie voor mooie auto’s. Maar hij kan helemaal opgaan in het intiem zijn met een fantastische vrouw. Haar zich speciaal laten voelen, samen genieten bij kaarslicht en mooie muziek, vrijen in romantische sferen en haar daarbij verwennen in alle opzichten.

‘Dichter bij de ander kun je door middel van deze “parallelle synchronisatie” fysiek, en idealiter ook geestelijk, niet komen. Liefde heeft soms geen woorden nodig en soms kom je woorden te kort om het te kunnen duiden’, vertrouwde hij me toe.

Uit ervaring weet hij dat vrouwen zelden tevreden zijn met hun uiterlijk. Er mankeert altijd wel iets aan. ‘Waar dat door komt is mannen een raadsel. Niemand is perfect. Een doorsnee man kijkt ook niet op die manier naar een vrouw. In zijn eigen imperfectie ziet een man zijn geliefde als perfect, het allermooiste en lekkerste wezen ter wereld.’

Zo keek hij naar alle vrouwen met wie hij ooit was. Een “mister of miss perfect” bestaat immers niet. ‘Stop dus met

het zoeken', is zijn credo, 'het is zinloos; accepteer je zogenaamde "gebreken" met een glimlach en zie ze als speling van de natuur.'

Na zijn zestigste heeft hij de tijd genomen om terug te kijken op zijn leven. Zijn overall-conclusie was dat hij, net als iedereen ook het slachtoffer was geworden van voortschrijdend inzicht. Mede daardoor werd hij zich bewust van een vrij gecompliceerd bestaan dat hij heeft gehad. Maar wanneer je het nauwkeuriger ging bezien, dan was dat slechts een understatement.

'Als je leven huisje-boompje-beestje is, leeft in de geest van de Bijbel, je nooit iets stouts doet of een grens overgaat, dan ben je er wellicht zo mee klaar. En inderdaad, voor veel mensen is die eenvoud het summum in het leven, voor anderen niet en sommigen worden voortgestuwd door andere drijfveren.' Dat laatste gold ook voor Rob.

'Trouw in een liefdesrelatie is in onze maatschappij een van de opgedrongen maatstaven die het meest geweld wordt aangedaan', zei hij. 'Biologisch gezien worden we niet monogaam geboren. De huichelachtige moraalridders die dit trachten af te dwingen verdenk ik van een ernstige en niet te genezen vorm van jaloezie', en daar bedoelde hij absoluut geen luxaflex mee.

'Onderzoek heeft ondubbelzinnig uitgewezen dat het merendeel van de mensen niet binnen de lijntjes kleuren en de meesten zijn ontrouw aan hun partner in het geniep. Nee, het beperken van het befaamde binaire proces tussen man en vrouw tot één partner zit domweg niet in de genen van de mens. Voor een sterk nageslacht is dat zelfs min of meer schadelijk en dat is volgens de wetten van de natuur belangrijker dan trouw.' Hoewel hij dat inmiddels ook weer relativeert.

Zijn leefwijze zou bij de gevestigde orde vrijwel zeker hebben geleid tot een volksgericht.

'Het zijn de biologische processen en een oerdrang voor mannen en vrouwen en die laten zich moeilijk inperken. In managementjar-

gon heet dat risicospreiding, met als ultiem doel het verkrijgen van het sterkst mogelijke nageslacht.'

Zo heeft hij dat zelf ook gedaan zonder dat het altijd de bedoeling was om nageslacht te verwekken en zonder dat het bij elke gelegenheid nageslacht opleverde... 'en dat laatste was maar goed ook', zei hij besmuikt. Voor hem is seksualiteit dus niet alleen iets tussen twee vaste partners maar iets dat vooral plaatsvindt tussen je achttiende en achtentachtigste jaar in een liefdevolle verhouding met een ander, en bij hem was die ander een vrouw.